

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 99.922 van 18 oktober 2001
in de zaak A. 52.972/VII-14.349.**

In zake : de b.v.b.a. ALGEMEEN BIOKLINISCH LABORATORIUM,
die woonplaats kiest bij
advocaat A. VAN BRABANT,
kantoor houdende te BRUGGE,
Doornstraat 326

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Sociale
Zaken,
die woonplaats kiest bij
advocaat bij het Hof van Cassatie Ph. GÉRARD,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Louizalaan 523/28.

DE RAAD VAN STATE, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de b.v.b.a. ALGEMEEN BIOKLINISCH
LABORATORIUM op 19 juli 1993 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van :

“1. Het koninklijk besluit van 29 april 1993 tot wijziging van het koninklijk besluit van 24 september 1992 tot vaststelling van nadere regelen betreffende de forfaitaire honoraria voor sommige verstrekkingen inzake klinische biologie, verleend aan niet in een ziekenhuis opgenomen rechthebbenden alsmede de onderaanneming van deze verstrekkingen, zoals bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 20.05.93.

2. Het ministerieel besluit van 29 april 1993 houdende voor de periode van 1 april 1989 tot 30 juni 1993 de modaliteiten en de periodiciteit waaronder de laboratoria voor klinische biologie aan de Dienst voor geneeskundige verzorging van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering de gefactureerde bedragen dienen mee te delen, zoals bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 20.05.93.

3. Het ministerieel besluit van 29 april 1993 tot bepaling van de modaliteiten en de periodiciteit waaronder de laboratoria voor klinische biologie aan de Dienst voor geneeskundige verzorging van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering de gefactureerde bedragen dienen mee te delen, zoals bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 20.05.93”;

Gezien het administratief dossier;

Gezien de toelichtende memorie;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur J. STEVENS;

Gelet op de beschikking van 16 juli 1996 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 6 maart 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 29 maart 2001;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VAN BRABANT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. SIMONART die, loco advocaat bij het Hof van Cassatie Ph. GÉRARD verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur J. STEVENS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Feiten

Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Het koninklijk besluit van 29 april 1993 wijzigt artikel 3 van het koninklijk besluit van 24 september 1992 tot vaststelling van nadere regelen betreffende de forfaitaire honoraria voor sommige verstrekkingen inzake klinische biologie, verleend aan niet in een ziekenhuis opgenomen rechthebbenden alsmede de onderaanneming van deze verstrekkingen.

De verzoekende partij vecht voormeld artikel 3 aan voor de periode tussen de inwerkingtreding van het koninklijk besluit van 24 september 1992 tot aan de

inwerkingtreding van het koninklijk besluit van 29 april 1993. Deze zaak is gekend onder het nummer A. 49.308/VII-14.348.

Artikel 3 van het in laatstgenoemde zaak bestreden koninklijk besluit van 24 september 1992 tot vaststelling van nadere regelen betreffende de forfaitaire honoraria voor sommige verstrekkingen inzake klinische biologie, verleend aan niet in een ziekenhuis opgenomen rechthebbenden, alsmede de onderaanneming van deze verstrekkingen, vindt zijn rechtsgrond in artikel 34 quaterdecies van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering. Artikel 34 quaterdecies van de wet van 9 augustus 1963, ingevoegd bij de wet van 6 juli 1989 en gewijzigd bij de wet van 29 december 1990 luidt als volgt :

“Art. 34quaterdecies. Onder geneeskundige verstrekkingen die in onderaanneming worden verricht, dienen te worden verstaan de verstrekkingen die aanleiding geven tot een tegemoetkoming van de verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering en waarvan de uitvoering, die is toevertrouwd aan een zorgenverstrekker, dienst of inrichting, daarin begrepen de laboratoria voor klinische biologie, wordt overgedragen aan een andere zorgenverstrekker, dienst of inrichting, daarin begrepen de laboratoria voor klinische biologie. De verstrekkingen welke op verzoek van een verplegingsinrichting die niet over een geïntegreerd laboratorium voor klinische biologie beschikt, worden uitgevoerd door een laboratorium voor klinische biologie, worden gelijkgesteld met in onderaanneming verrichte verstrekkingen; dat laboratorium voor klinische biologie wordt als onderaannemer beschouwd.

De Koning kan, na advies van het Beheerscomité van de Dienst voor geneeskundige verzorging en bij een in Ministerraad overlegd besluit, voor die verstrekkingen specifieke vergoedingsvoorwaarden vastleggen. Hij kan aldus de voorwaarden en regelen bepalen waaraan het voorschrijven, het attesteren en het factureren van die verstrekkingen moeten beantwoorden. Bovendien kan Hij vaststellen aan wie die verstrekkingen dienen te worden betaald.

In het geval waarin degene die de uitvoering van die verstrekkingen toevertrouwt aan een onderaannemer, de verzekeringstegemoetkoming int op grond van forfaitaire honoraria, kan de Koning, op grond van de door Hem bepaalde regelen, het bedrag vastleggen dat hij aan die onderaannemer moet storten”.

1.2. Het in deze zaak bestreden besluit werkt een regeling uit om de honoraria tussen beide soorten laboratoria te verdelen.

Het bestreden koninklijk besluit bepaalt het volgende :

“Artikel 1. Artikel 3 van het koninklijk besluit van 24 september 1992 tot vaststelling van nadere regelen betreffende de forfaitaire honoraria voor sommige verstrekkingen inzake klinische biologie, verleend aan niet in een ziekenhuis opgenomen rechthebbenden, alsmede de onderaanneming van deze verstrekkingen wordt door de volgende bepaling vervangen :

Artikel 3. § 1. Het laboratorium dat in dit besluit ‘eerste laboratorium’ wordt genoemd en dat verstrekkingen inzake klinische biologie ter uitvoering in onderaanneming geeft

aan een ander laboratorium dat in dit besluit 'laboratorium dat als onderaannemer werkt', genoemd wordt, bezorgt dit laatste daartoe een afschrift van het oorspronkelijk voorschrift samen met een document waarin de gegevens zijn opgenomen die het mogelijk maken om het eerste laboratorium en de rechthebbende te identificeren. Het eerste laboratorium moet in het document ook melding maken van de aard van de verstrekkingen waarvan de uitvoering in onderaanneming wordt gevraagd.

§ 2. Alleen het eerste laboratorium mag aan de verzekeringsinstelling de bedragen die door de verzekering voor geneeskundige verzorging verschuldigd zijn voor de in § 1 bedoelde verstrekkingen en voor de in artikel 2, § 2, a) bedoelde forfaitaire honoraria nrs. 591312, 591334, 591356 en 591371, overeenkomstig de geldende reglementering aanrekenen; om de waarden, bedoeld in de omschrijving welke volgt op de voornoemde nummers, en derhalve de betrokken forfaitaire honoraria, te bepalen, moet het eerste laboratorium rekening houden met de in onderaanneming gegeven analyses.

Als de derdebetalersregeling niet wordt toegepast, int het eerste laboratorium evenwel bij de rechthebbende de honoraria voor de verstrekkingen die het in onderaanneming heeft gegeven, alsook de in het eerste lid bedoelde forfaitaire honoraria.

Het laboratorium dat als onderaannemer werkt, bezorgt het eerste laboratorium het in § 1 bedoelde document, aangevuld met de gegevens die het mogelijk maken om het laboratorium dat als onderaannemer werkt, de verstrekker en de voorschrijver te identificeren, alsmede met de datum van uitvoering en de aard van de in onderaanneming verrichte verstrekkingen.

Het eerste laboratorium is ertoe gehouden gebruik te maken van een globaal getuigschrift voor verstrekte hulp dat overeenstemt met, al naar het geval, het model in bijlage 46 of 51 bij het koninklijk besluit van 24 december 1963 houdende verordening op de geneeskundige verstrekkingen inzake verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen. Op dat getuigschrift voor verstrekte hulp moeten de verstrekkingen worden vermeld die zijn verricht door het eerste laboratorium en door het laboratorium dat als onderaannemer werkt, alsook de in het eerste lid bedoelde forfaitaire honoraria. De bepalingen van artikel 9ter, § 10, van bovenvermeld besluit zijn terzake van toepassing.

§ 3. Het model van het in § 1 bedoelde document wordt opgemaakt door het Beheerscomité van de Dienst voor geneeskundige verzorging van het R.I.Z.I.V. Van dat model mag worden afgeweken wat de vormgeving betreft, maar niet waar het gaat om de vermeldingen die erop voorkomen.

§ 4. Als de derdebetalersregeling wordt toegepast, betaalt de verzekeringsinstelling het bedrag van de tegemoetkoming van de verzekering voor geneeskundige verzorging dat verschuldigd is voor de verstrekkingen die zijn verricht door het eerste laboratorium en door het laboratorium dat als onderaannemer werkt, alsmede voor de in § 2 bedoelde forfaitaire honoraria, aan het eerste laboratorium overeenkomstig de geldende reglementering.

§ 5. Het eerste laboratorium is ertoe gehouden aan het laboratorium dat als onderaannemer werkt, voor de verstrekkingen die het in onderaanneming heeft verricht, een bedrag te storten dat overeenstemt met de honoraria tegen 84 % die voor de betrokken verstrekkingen zijn vastgesteld overeenkomstig artikel 34 van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, inclusief de bijkomende honoraria voor de dringende verstrekkingen inzake klinische biologie die zijn bedoeld in artikel 26, § 1bis, van de bijlage bij bovengenoemd koninklijk besluit van 14 september 1984.

Het in § 2 bedoelde bedrag van de forfaitaire honoraria mag in geen geval worden betaald aan het laboratorium dat als onderaannemer werkt.

Het in eerste lid bedoelde bedrag moet worden gestort binnen dertig dagen na de datum waarop het laboratorium dat als onderaannemer werkt, de resultaten van de gevraagde verstrekkingen naar het eerste laboratorium heeft gezonden en binnen drie maanden na dezelfde datum ingeval de derdebetalersregeling wordt toegepast”.

1.3. De verzoekende partij exploiteert een laboratorium dat verstrekkingen van klinische biologie verleent aan niet in een ziekenhuis opgenomen rechthebbenden.

Alle stalen waarvoor de verzoekende partij (primair laboratorium) niet in staat is, door het ontbreken van een vergunning of een bepaald type van analysetoestel, zelf de analyse uit te voeren, worden in onderaanneming aan een ander laboratorium (secundair laboratorium) gegeven om de testen te laten uitvoeren. Teneinde het secundair laboratorium in staat te stellen de analyses uit te voeren, doet het primair laboratorium een aantal verrichtingen, zoals o.a. het ter beschikking stellen van het nodige materiaal tot afname van de stalen, het ophalen en verwerken van de stalen voor analyse, waarvoor zij de kosten moet dragen, die zij bestempelt als “primaire kosten”;

2. Ontvankelijkheid

Overwegende dat ambtshalve dient vastgesteld te worden dat de vordering alleen ontvankelijk is in zoverre ze is gericht tegen het eerste bestreden besluit; dat de verzoekende partij niet aantoont dat de aangevochten ministeriële besluiten onlosmakelijk verbonden zijn met het bestreden koninklijk besluit;

3. Ten gronde

3.1. Eerste middel

3.1.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat de verwerende partij noch een memorie van antwoord, noch een laatste memorie heeft ingediend; dat de verzoekende partij de volgende argumenten ontwikkelt :

3.1.1.1. De verzoekende partij voert in haar eerste **middel** aan dat de door artikel 34 undecies Z.I.V.-wet en artikel 34 quaterdecies voorgeschreven vormvoorschriften zijn geschonden, inzonderheid wat de noodzakelijke voorafgaande adviezen betreft. De verzoekende partij voert aan dat op het verzoek tot mededeling van de vereiste adviezen, gericht aan het ministerie van sociale zaken, geen antwoord kwam.

3.1.1.2. De verzoekende partij doet in haar **toelichtende memorie** gelden dat na inzage van het administratief dossier blijkt dat het beheerscomité van het RIZIV op datum van 11 januari 1993 gunstig heeft geadviseerd omtrent een nota welke een tekst bevatte waarin het primair laboratorium aan het secundair laboratorium, op basis van artikel 1, § 5 van het bestreden besluit, niet 84 % zoals de in het Belgisch Staatsblad gepubliceerde tekst vermeldt, maar 100 % van het bedrag dient te storten dat overeenstemt met de honoraria die voor de betrokken verstrekkingen zijn vastgesteld.

De Koning heeft derhalve nog gesleuteld aan de ontwerp tekst, zodat een nieuw advies door het beheerscomité van het RIZIV diende verleend te worden.

Het administratief dossier toont niet aan of de tekst, de originele of de gewijzigde, voor advies aan de Raad van State, afdeling wetgeving, werd voorgelegd.

3.1.1.3. De verzoekende partij stelt in haar **laatste memorie** dat een advies dient verleend te worden over de te publiceren tekst, zo niet heeft de adviesverplichting geen zin, en kan men eender welke tekst voorleggen voor advies.

De verzoekende partij stelt niet dat het nieuwe te verzoeken advies gunstig dient te zijn, maar wel dat dit advies in casu ontbreekt.

De verzoekende partij stelt dat zij belang heeft bij de vernietiging van het bestreden besluit, ook al voorziet deze tekst na wijziging een doorstortingsverplichting van 84 % in plaats van 100 %.

In geval van vernietiging, weze het om formele vernietigingsgronden, spelen immers de normale marktprincipes van vraag en aanbod en wordt geen reglementaire doorstortingsplicht opgelegd;

3.1.2. Bespreking

3.1.2.1. Overwegende dat artikel 3 van het koninklijk besluit van 24 september 1992, dat gewijzigd wordt door het bestreden koninklijk besluit, is genomen in uitvoering

van artikel 34 quaterdecies, tweede en derde lid, van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling van een regeling voor verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, ingevoegd bij de wet van 6 juli 1989 en gewijzigd bij de wet van 29 december 1990, en niet van het door de verzoekende partij ingeroepen artikel 34 undecies ;

3.1.2.2. Overwegende dat de wijziging die volgens het middel aan het oorspronkelijk ontwerp werd aangebracht gunstig was voor de verzoekende partij nu ze de verplichting tot doorstorting van het forfaitair honorarium van 100 % tot 84 % terugbracht; dat in redelijkheid moet aangenomen worden dat de uiteindelijk aangenomen regel niet opnieuw moest worden voorgelegd aan het beheerscomité van de Dienst voor geneeskundige verzorging omdat ze voor de benadeelden van die regeling slechts iets minder stringente gevolgen dan de oorspronkelijk geplande regeling inhoudt; dat het om dezelfde redenen van geen belang is welk van beide versies aan het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State werd voorgelegd; dat het middel bijgevolg **niet gegrond** is;

3.2. Tweede middel

3.2.1. Standpunten van de verzoekende partij

Overwegende dat de verzoekende partij de volgende argumenten ontwikkelt :

3.2.1.1. De verzoekende partij voert in een tweede **middel** bevoegdheidsoverschrijding aan, vermits het artikel 1, §§ 1 tot 4, van het bestreden koninklijk besluit een reeks van administratieve formaliteiten oplegt aan de verzoekende partij waarvoor geen wettelijke basis bestaat.

Het tweede lid van het artikel 34 quaterdecies Z.I.V.-wet omvat enkel een bevoegdheidsdelegatie om de voorwaarden en regelen te bepalen waaraan het voorschrijven, het attesteren en het factureren van de verstrekkingen moeten beantwoorden.

Het derde lid van artikel 1, § 5, van het bestreden koninklijk besluit stipuleert een termijn waarbinnen de bedragen moeten worden doorgestort aan de secundaire laboratoria.

Volgens de verzoekende partij heeft de Koning overeenkomstig artikel 34 quaterdecies enkel de bevoegdheid om het bedrag vast te leggen, maar kan hij geen termijnen stipuleren.

3.2.1.2. De verzoekende partij voegt in haar **toelichtende memorie**, noch in haar **laatste memorie** doorslaggevende argumenten toe aan haar tweede middel;

3.2.2. Bespreking

3.2.2.1. Overwegende dat de bepalingen opgenomen in artikel 1, §§ 1 tot 4, van het bestreden besluit voldoende verband houden met het attesteren en het factureren opdat zij hun rechtsgrond vinden in artikel 34 quaterdecies van de Z.I.V.-wet; dat dit artikel immers in hoofdzaak stelt dat de Koning voor de verstrekkingen specifieke vergoedingsvoorwaarden kan vastleggen; dat Hij aldus de voorwaarden en regelen kan bepalen waaraan het voorschrijven, het attesteren en het factureren van die verstrekkingen moeten beantwoorden;

3.2.2.2. Overwegende dat door een termijn vast te stellen waarbinnen het bedrag gestort moet worden, de Koning niet verder gaat dan de ruime bewoordingen van artikel 34 quaterdecies, derde lid, volgens hetwelk de Koning, op grond van de door Hem bepaalde regelen, het bedrag kan vastleggen dat aan de onderaannemer gestort moet worden; dat het middel **ongegrond** is;

3.3. Derde middel

3.3.1. Standpunten van de verzoekende partij

Overwegende dat de verzoekende partij de volgende argumenten ontwikkelt :

3.3.1.1. De verzoekende partij voert in haar derde **middel** de schending van het gelijkheidsbeginsel aan.

Zij doet gelden dat het gelijkheidsbeginsel niet een absolute of feitelijke gelijkheid vereist, doch slechts een juridische gelijkheid, zodat ongelijke toestanden ook op een ongelijke wijze kunnen worden behandeld.

Opdat aan de eis van de juridische gelijkheid zou zijn voldaan is het nodig dat :

- S al degenen die zich in dezelfde feitelijke toestand bevinden op dezelfde wijze worden behandeld;
- S geen onderscheid wordt gemaakt dat door andere grondwettelijke of internationale regel verboden is;
- S geen onderscheid wordt gemaakt dat willekeurig is.

De verzoekende partij houdt voor dat het gemaakte onderscheid willekeurig is.

Het verbod van willekeur wordt geschonden wanneer een onderscheid wordt gecreëerd dat zonder verband is met de aard of het doel van de te regelen materie.

In casu is de juridische relevante categorie de categorie van verstrekkers van prestaties van klinische biologie.

Deze categorie vormt één juridische en voldoende gespecificeerde entiteit.

Hun maatschappelijke taak bestaat in het leveren van prestaties van klinische biologie. Zij hebben hiervoor recht op een vergoeding volgens het overeengekomen tarief.

Dit tarief dient alle kosten en het ereloon te dekken per aanvraag.

De door de Koning uitgewerkte regeling heeft tot doel een rechtmatige vergoeding toe te kennen aan beide categorieën van laboratoria.

Evenwel houdt de uitgewerkte regeling geen rekening met de primaire kosten die het primair laboratorium moet dragen.

In die zin wordt de juridische gelijkheid binnen eenzelfde categorie van rechtsonderhorigen geschonden door aan een deel een gereguleerd recht toe te kennen, dat niet verantwoord en niet proportioneel is aan het beoogde doel en derhalve willekeurig is.

De secundaire laboratoria worden in de huidige regeling in een bevoorrechte positie geplaatst.

3.3.1.2. De verzoekende partij stelt in haar **laatste memorie** dat om uit te maken of er schending is van het gelijkheidsbeginsel de gereguleerde categorie in ogenschouw genomen dient te worden.

Deze categorie omvat in casu diegenen die prestaties leveren in de ambulante sector van de klinische biologie.

Het bestreden besluit kan onmogelijk discriminerend werken binnen ofwel de categorie van de primaire laboratoria ofwel binnen de categorie van de secundaire laboratoria.

Immers het bestreden besluit regelt de relatie/omvang van het recht op vergoeding tussen enerzijds de primaire en de secundaire laboratoria.

Meer bepaald dient in het tweede middel onderzocht te worden of het uitgewerkte vergoedingssysteem voor eenzelfde verstrekking van klinische biologie in de mate dat deze al dan niet in onderaanneming wordt uitbesteed, een gelijke vergoeding vooropstelt.

In de mate dat zij een verschillende vergoeding vooropstelt, dient de discriminatie niet arbitrair te zijn en proportioneel te zijn aan het beoogde doel.

Het doel in casu kan niet anders zijn dan aan de beide operatoren het recht op een redelijke vergoeding te garanderen.

De verzoekende partij komt tot het besluit dat de discriminatie van het onderscheiden recht op vergoeding voor zover men al dan niet in onderaanneming werkt, niet gebaseerd is op objectieve, redelijke en niet-arbitrair gekozen elementen en niet in verband staat met het nagestreefde doel en derhalve niet kan gejustifieerd worden.

Het uitgewerkte vergoedingssysteem discrimineert de primaire laboratoria daar zij van een negatief betalingsregime, minstens van een veel minder gunstig betalingsregime genieten dan de secundaire laboratoria voor het verrichten van dezelfde prestaties;

3.3.2. Bespreking

Overwegende dat het middel tot zijn essentie herleid een ongeoorloofde discriminatie ontwaart in de vaststelling dat de primaire laboratoria hun primaire kosten ten gevolge van het bestreden besluit niet meer vergoed zullen zien; dat hoger, onder punt 1.3., werd vastgesteld dat die primaire kosten -per definitie zelfs- eigen zijn aan de primaire laboratoria; dat de aangeklaagde regeling dan ook geen betrekking heeft op vergelijkbare

situaties; dat het gelijkheidsbeginsel er uit dat oogpunt bekeken dan ook niet door geschonden kan zijn; dat het middel ongegrond is;

3.4. Vierde middel

3.4.1. Standpunten van de verzoekende partij

Overwegende dat de verzoekende partij de volgende argumenten ontwikkelt :

3.4.1.1. De verzoekende partij voert in een vierde **middel** de schending aan van artikel 7 van het Decreet d'Allarde tot afschaffing van het gildenwezen van 2-17 maart 1791 en van het artikel 11 van de Grondwet, omdat het bestreden koninklijk besluit op een ongrondwettelijke wijze de vrijheid van handel en nijverheid beperkt, aangezien het bij koninklijk besluit gereguleerd vergoedingssysteem een primair laboratorium verhindert om op een bedrijfseconomische en financieel verantwoorde manier het laboratorium te besturen, te investeren en de werkgelegenheid in de onderneming te garanderen.

Bovendien houdt het artikel 3 van het koninklijk besluit van 24 september 1992, zoals gewijzigd door het bestreden koninklijk besluit van 29 april 1993, een schending in van het algemeen principe volgens het welk men niet kan verplicht worden te handelen met verlies.

Een principe dat concreet gestalte kreeg in artikel 40 van de wet op de handelspraktijken van 14 juli 1991, met name het verbod te verkopen met verlies.

3.4.1.2. De verzoekende partij stelt in haar **laatste memorie** dat het bestreden koninklijk besluit geenszins de tegemoetkoming van de ziekte- en invaliditeitsregeling regelt, maar integendeel de vergoeding, voor verstrekkingen van klinische biologie in geval van onderaanneming, tussen twee laboratoria verdeelt.

Door reglementair een verdeling van de vergoeding op te leggen, wordt op rechtstreekse wijze ingegrepen in de uitbating van een laboratorium, vermits de verdeling van de tegemoetkoming de kosten/vergoedingsstructuur van een laboratorium beïnvloedt, en derhalve de handel en nijverheid van het laboratorium beperkt.

Verder benadrukt de verzoekende partij dat zij niet akkoord gaat met de zienswijze dat bepaalde kosten die zij nu draagt, handelingen betreffen die zij niet

verplicht is te stellen of niet verplicht is gratis te stellen. Zonder deze handelingen zou het immers onmogelijk zijn de eigenlijke intellectuele prestatie te leveren. De honoraria omvatten echter de volledige vergoeding, zowel voor de primaire kosten als voor de intellectuele prestaties. De verzoekende partij mag geen andere honoraria aanrekenen noch aan de patiënt, noch aan de geneesheer, noch aan het secundair laboratorium;

3.4.2. Bespreking

Overwegende dat de vrijheid van handel en nijverheid geenszins wordt beperkt door een regeling die, zoals blijkt uit het hoger geciteerde artikel 34 quaterdecies, in wezen betrekking heeft op de tegemoetkoming van de verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering in bepaalde verstrekkingen; dat de betrokken regeling de verzoekende partij geen verplichting oplegt om te werken met verlies, laat staan om te “verkopen met verlies”; dat het bestreden besluit uiteraard ook geen onteigening inhoudt; dat het middel **niet gegrond** is ;

3.5. Vijfde middel

3.5.1. Standpunten van de verzoekende partij

Overwegende dat de verzoekende partij de volgende argumenten ontwikkelt :

3.5.1.1. De verzoekende partij voert in een vijfde **middel** de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de regel van de proportionaliteit, het verbod van willekeur en het zorgvuldigheidsbeginsel, zoals verwoord in de artikelen 1382 en 1383 van het Burgerlijk Wetboek.

De verzoekende partij stelt dat er hoe dan ook specifieke (primaire) kosten moeten gemaakt worden alvorens men de eigenlijke intellectuele prestatie kan leveren.

Het bestaan van dergelijke kosten wordt bovendien expliciet door de wetgever erkend in artikel 34duodecies van de Z.I.V.-wet, dat als volgt luidt :

“De Koning bepaalt, na advies van de bevoegde technische raad, dat moet worden uitgebracht binnen de dertig dagen na het verzoek, de in artikel 23, 1°, d en 3°

bedoelde verstrekkingen waarvoor de honoraria die voortvloeien uit de in artikel 24 bedoelde nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen in twee delen wordt gesplitst, waarvan het eerste overeenstemt met de vergoeding voor de intellectuele handeling van de zorgverlener en het tweede met de dekking van de kosten die nodig zijn voor en veroorzaakt worden door de uitvoering van die verstrekkingen”.

Aangezien de wetgever expliciet “een dekking van de kosten die nodig zijn voor en veroorzaakt worden door de uitvoering van die verstrekking” erkent in hoofde van de verstrekkers van prestaties van klinische biologie, kan niet betwist worden dat zij de verplichting heeft deze kosten te dragen.

Bepaalde prestaties, die aanleiding geven tot primaire kosten, dienen ontegensprekelijk door het primaire laboratorium te worden uitgevoerd.

Artikel 1, § 5, van het koninklijk besluit van 29 april 1993 voorziet in een vergoedingsregeling die geen rekening houdt met de door het primair labo te dragen primaire kosten. Bovendien krijgt het secundair laboratorium in bepaalde gevallen meer dan waar het recht op heeft, waardoor de beginselen van behoorlijk bestuur geschonden zijn.

3.5.1.2. De verzoekende partij herhaalt in haar **laatste memorie** dat door de uitgewerkte reglementering het primair laboratorium wordt verplicht met verlies te werken en dus wordt gesanctioneerd, terwijl het de bedoeling is een correcte vergoedingsregeling uit te werken, zodat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het proportionaliteitsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, worden geschonden;

3.5.2. Bespreking

Overwegende dat, zoals reeds hierboven werd gesteld, het bestreden besluit de verzoekende partij geenszins verplicht om bepaalde handelingen of activiteiten, zoals de door die partij bedoelde “primaire” handelingen, gratis te stellen of haar belet die handelingen te stellen; dat de opgelegde verdeling van de forfaitaire honoraria tussen de beide categorieën van labo’s, rekening houdend met het feit dat de secundaire labo’s verstrekkingen uitvoeren voor de primaire labo’s, geenszins onredelijk of willekeurig is, en evenmin het meervermelde artikel 34quaterdecies schendt; dat de verzoekende partij niet aantoonst dat het gebeurlijk feit dat bepaalde primaire kosten in geval van onderaanneming moeten gedragen worden hetzij door haarzelf, hetzij door haar cliënten, kennelijk onredelijk is of getuigt van kennelijk onbehoorlijk bestuur; dat het middel **niet gegrond** is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien oktober tweeduizend en een, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	L. HELLIN,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.